

Pázmány Péter Katolikus Egyetem
Bölcsészet- és Társadalomtudományi Kar
Történelemtudományi Doktori Iskola
Régészeti Műhely

Doktori Disszertáció

Tézisek

Szigeti Judit

**A délpesti síkság 9–12. századi településtörténeti áttekintése, és a csepeli révhely
mikroregionális elemzése a honfoglalás korában.**

Témavezető: Prof. Dr. Türk Attila

Budapest, 2026

A DISSZERTÁCIÓ TÉMÁJA ÉS CÉLKITŰZÉSEI

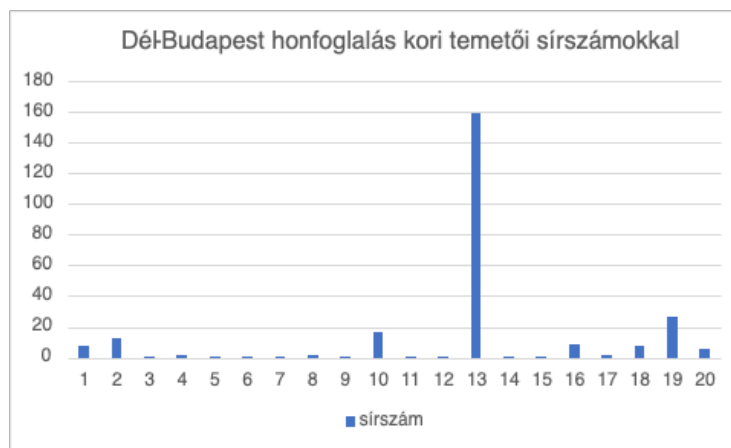
A "*A délpesti síkság 9–12. századi településtörténeti áttekintése és a csepeli révhely mikroregionális elemzése a honfoglalás korában*" című doktori disszertáció elkészítésének fő célja a vizsgált terület honfoglalás- és kora Árpád-kori régészeti forrásainak minél teljesebbkörű összegyűjtése, és elemzése volt. A kutatás térbeli keretrendszerét a mikrorégió három jelentős közlekedési útvonala, valamint a hozzájuk kapcsolódó dunai átkelőhelyek – a mai 4-es, 5-ös, és 51-es főutak nyomvonala, illetve a csepeli, soroksári, Kén utcai, és Pesti révek térsége – határozták meg. A forrásanyag összegyűjtése során figyelembe kellett venni a jelenlegi közigazgatási és múzeum gyűjtőterületi határokat. Ennek megfelelően a feldolgozott leletanyag túlnyomó része a Budapesti Történeti Múzeum gyűjteményéből származik, ugyanakkor több lelőhely leleteit a Magyar Nemzeti Múzeum Régészeti Tárában leltározták és őrzik.

A kutatás alapvető célja természetesen az volt, hogy a rendelkezésre álló régészeti adatok alapján a lehető legteljesebb képet nyújtsa a vizsgált terület honfoglalás- és kora Árpád-kori leleteinek, sírjainak és temetőinek kronológiai viszonyairól. Az adatgyűjtés kiterjedt a korabeli településekre vonatkozó információkra is. A 9–12. századi lakottság és településszerkezeti vizsgálatban a temetők és települések egyaránt meghatározó forráscsoportot képviselnek. Ennek során áttekintettem a települések leletanyagát is, a publikált lelőhelyek esetében felhasználtam a korábbi kutatások időrendi meghatározásait, míg a közöletlen telepek leletanyagánál – a rendelkezésre álló adatok, vagy megtekintés alapján – kísérletet tettem azok keltezésére. A települési adatok bevonásának célja a térség lehető legteljesebb településtörténeti rekonstrukciója volt. A települések részletes feldolgozása, és a disszertációba beemelése jelentősen meghaladta volna a dolgozat terjedelmi és tematikai kereteit, ezért azok elsősorban a vonatkozó szakirodalom és publikációk alapján kerültek az elemzésbe.

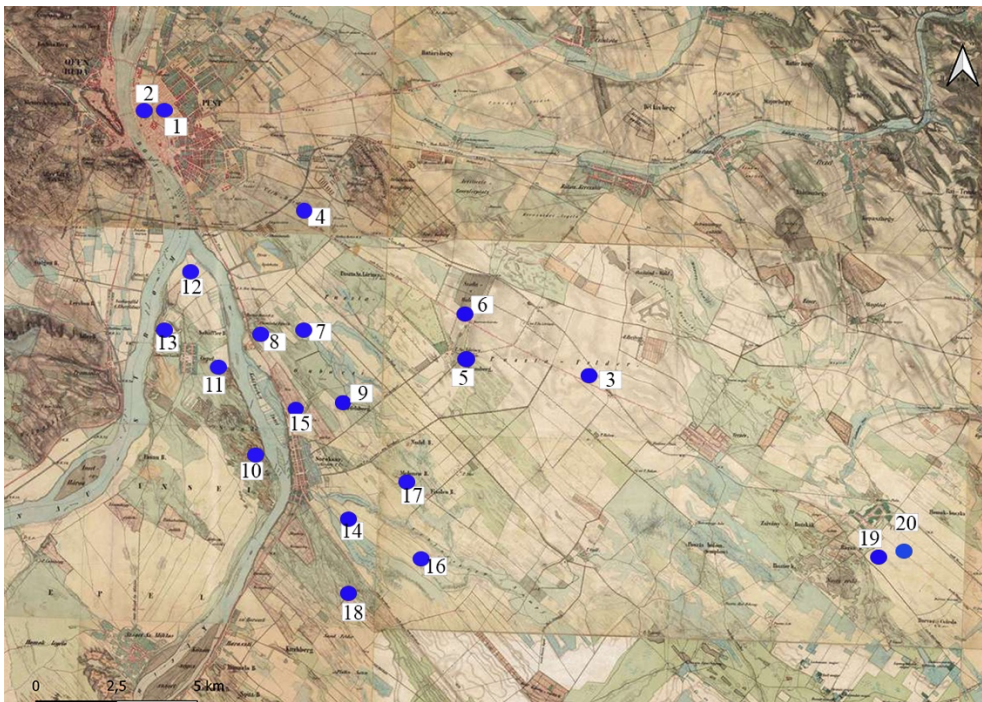
A disszertáció keretei között részletes elemzésre elsősorban a temetők és sírleletei esetében nyílt lehetőség, amelyek eredményeit táblázatok, táblák és összefoglaló áttekintések formájában is bemutatom.

A feldolgozott 20 lelőhely (temető) közül csupán egyetlen 8 síros temető tekinthető teljesen feltártnak (Bp. Soroksár M0 9. lelőhely). A temetőkben 262+? számú sír leletanyaga azonban még gyakran szórványos jellegük ellenére is kiemelkedőnek tekinthetők (543 db tárgy és ezek párhuzamai táblákon megjelenítve). Céлом volt a disszertációban bemutatni ezeknek a

temetőknél a leletanyagát, elemezni a sírokban megfigyelhető temetkezési szokásokat, és megkísérelni a legpontosabban keltezni azokat. A feldolgozás során minden létező információt, adattári anyagot felkutattam, a tárgyakról fotók, rajzok készültek, az embertani anyag tekintetében pedig elindult azok genetikai vizsgálata is. Sajnálatos módon Budapest főváros 19–20. századi kiépülése többnyire régészeti megfigyelések és feltárások nélkül ment végbe. Ennek következtében a honfoglalás kori leletek és sírok csak kivételes szerencsével menekültek meg a pusztulástól. A téglagyárak hatalmas mennyiségben igényelték a nyersanyagot, az agyagkitermelő gödrök, és a homokbányák a város ezen részét különösen gyakoriak voltak. A 10–11. századi temetők pedig a Duna mentén kiemelkedő homokdombokon sajnos aligha tudták elkerülni a bányászati munkákat.

1. kép. Dél-Budapest honfoglalás kori temetői sírszámokkal: 1: Budapest, 5. kerület, Károlyi kert (Képtár kertje), 2: Budapest, 5. kerület, Eskü tér / Március 15. tér, 3: Budapest, 18. kerület, Üllői út (Vöröshadsereg útja) Benczúr utcával szemben, 4: Budapest 18. ker. Kispest-Pestszentlőrinc, Szivattyútelep, gépház., 5: Budapest 18. ker. Pestszentlőrinc-Gloriette/Gilice tér, Varjú Sándor földje. 6: Budapest 18. ker. Pestszentlőrinc–Gyártelep, 7: Budapest, 20. kerület, Knézich és Dessewffy utca sarok, 8: Budapest, 20. kerület, Attila u. 36, 40–42., 9: Budapest 20. ker. Pesterzsébet Szt. László utca 121. / Török Flóris utca 121., 10: Budapest 21. ker. Csepel-Királyerdő / Király-major, 11: Budapest 21. ker. Csepel Komáromi út, 12: Budapest 21. ker. Csepel, Szigetcsúcs, 13: Budapest 21. ker. Csepel, Szabadkikötő, 14: Budapest 23. ker. Soroksár, Vörös Október MGT SZ, 15: Budapest 23. ker. Soroksár Marx Károly úti homokbánya-Juta domb, 16: Budapest 23. ker. Mol Ásatás – Soroksár 11. lelőhely, 17: Budapest 23. kerület, Péteri-major, Csonthalom, 18: Budapest 23. ker. M0 autóút 9. lelőhely, 19: Üllő Ilona út (Pest vármegye), 20: Üllő Kund Gyűjtemény (Pest vármegye).

2. kép. A disszertációban elemzett honfoglalás- és kora Árpád-kori temetők elhelyezkedése a 2. katonai felmérés térképén ábrázolva

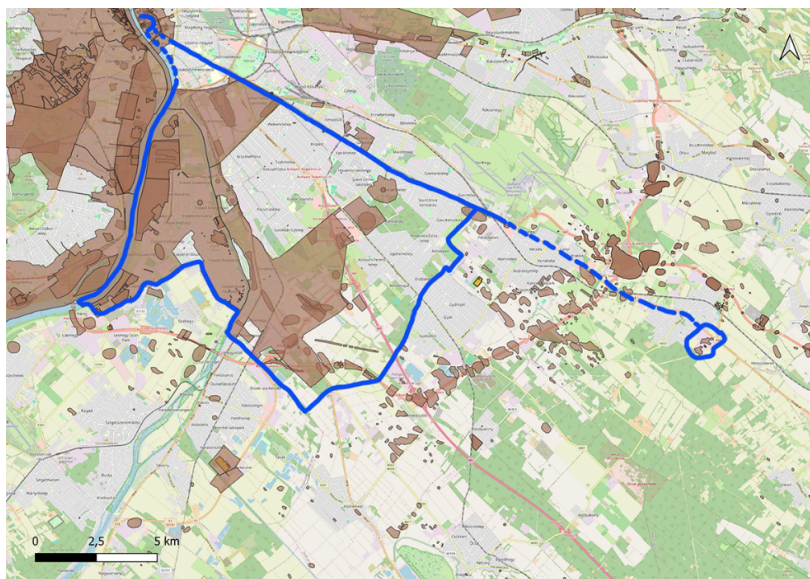
A szakirodalomban gyakran keveredik a lelőhelyek elnevezése, a többféle adatbázis, a számozás, így számomra az első célkitűzés a temetők lehető legpontosabb katalógusának elkészítése volt.

A dolgozat alapját egy 2015-ben feltárt honfoglalás- és kora Árpád-kori temető adja, ami a csepeli révhely közelében, a hajdani Csepel falu környezetében került napvilágra. A 143 síros temetőt a 10. század végétől a 12. századig használták. A temető már az 1950-es évektől ismert volt. Ekkor kezdődött a Csepel, Szabadkikötő kiépítése, a terület természetföldrajzi átalakítása, pusztítása, mellyel a temető nagy részét megsemmisítették. Több kikötő medret ástak a Duna partjában, melyek között darupályák, és a vasúti sínpályák haladtak, ezekkel az építkezésekkel elpusztult nem csak ez a temető, de számos más régészeti lelőhely, egészen az őskortól a középkorig. Gyanítható, hogy az I. (Szent) István király (1000–1038) által alapított királyi udvarház is ezeknek az építkezéseknek esett áldozatul. A szóban forgó temető 143 sírja csupán töredéke lehet a hajdani sírmezőnek, de még így is bőséges adattal szolgál a csepeli révhely államalapítás korának lakosságáról.

A pesti síkság honfoglalás korának kutatása is majd 100 évre nyúlik vissza. 2008-ban az M0 autót út építését megelőző régészeti kutatás alkalmával Soroksár határában egy 8 síros

honfoglalás kori temető került napvilágra. Kiemelkedő leletanyagával újra felhívta a figyelmet a térség honfoglalás korára, felmerült így az igény a környék temetőinek, sírjainak régészeti adatainak összegyűjtésére, elemzésére, egy kisebb mikroregionális összefoglalásra. Terveink szerint a mikroregionális elemzés része lett volna egy nagy Budapest korpusz kötetnek. A monográfia előzetes munkálatai a honfoglalás és kora Árpád-kori korpusz sorozathoz illeszkedve kezdődtek el, kisebb cikkek születtek a feldolgozásról, eredményeimet pedig konferenciákon ismertettem. A temetők leletanyagából időszaki kiállítás is készült, ezekben a munkálatokban is aktív szerepet vállalhattam, együtt dolgozhattam a Budapesti Történeti Múzeum munkatársaival.

A doktori disszertáció gondolata egy 2020-ban általam vezetett ásatás alkalmával született meg, amikor Csepel, Szabadkikötő területén egy 7. századi avar temetőt tártunk fel immár a Várkapitányság kötelékében. A csepeli révhely környékén már az őskorban biztosan, és a 7. századtól a 12. századig is adatolt a lakosság aktív megtelepedése. Sokadik Csepel, Szabadkikötőben végzett régészeti munkám során fogalmazódott meg bennem, hogy a révhely környékét érdemes lenne alaposabban megkutatni. 2020-ban már tapasztalatom volt az egyik legnagyobb budapesti honfoglalás kori temető feltárásában, a pesti síkság budapesti részén feltárt leggazdagabb sírmező feldolgozásában, és feltárásában, és volt szerencsém több korabeli telepfeltárásban is részt vennem, azok anyagával foglalkoznom, publikálni azokat. A területhez való vonzódásomat természetesen megalapozta, hogy itt születtem, és élek azóta is, soroksári felmenőikkel rendelkezem.

3. kép. A disszertáció területén nyilvántartásba vett régészeti lelőhelyek.

A DISSZERTÁCIÓ FELÉPÍTÉSE ÉS ELEMZÉSI MÓDSZEREI

A disszertáció négy fejezetből áll, emellett irodalomjegyzék, három melléklet (sírleírások, mellékletek leírása, 26 táblázat, és a tarsolymerevítő csövecskék katalógusa), és táblakötet (192 tábla) képezi a dolgozat részét.

Az első fejezetben a disszertációban elemzett terület történeti földrajzát, régészeti érintettségét, és kutatástörténetét ismertettem. Elsőként a Csepel-sziget, majd a Ráckevei (Soroksári) Dunaágtól keleti irányban elhelyezkedő térség leírását végeztem el. A régészeti érintettség leírását, és kutatástörténeti áttekintését a dunai átkelőhelyek (révhelyek) és az odavezető utak mentén elhelyezkedő régészeti lelőhelyek ismertetésével végeztem el. Ebben a fejezetben kapott helyet a csepeli révhely környékének bemutatása, a régészeti munkák leírása. Ebben a fejezetben nem kizárólag a temetőkre helyeztem a hangsúlyt, itt kapott helyet a térség Árpád-kori településeinek említése, a királyi udvarház lokalizálására tett kísérletek, és a korábbi régészeti munkák idézése, felsorolása.

A második fejezetben a disszertáció alapját képező honfoglalás- és kora Árpád-kori temetők leírását és elemzését végeztem el. A temetőkhöz tartozó sírleírások terjedelmi korlátozások miatt az 1. sz. mellékletekbe kerültek. A temetők kutatástörténeti leírása, a tárgytipusok elemzése azonban ebbe a fejezetbe került. A fejezetben a lelőhelyek a Budapest közigazgatási egységei, a kerületek sorrendjében kerültek ismertetésre, mely a Pesti-révtől Soroksárig halad déli irányba (ezzel követve az átkelőhelyekhez vezető utak vonalát is).

A harmadik fejezetben a 20 temetőt együtt, mint mikroregionális egységet elemeztem. A módszer a korszak temetőinek megszokott elemzési metódusát, azaz a temetkezési szokások taglalását a mellékletek tárgyalása követi. A mellékletek sorát a lószerszámok, az ékszerek, viseleti elemek, használati eszközök és fegyverek zárja. A fejezetben külön alfejezeteket szántam a térségben mutatkozó különleges viseleti elemeknek (pénzek, mint viseleti elemek, kauricsigák karikákkal a viseletben, kéttagú csüngős veretsor stb.), ezek tárgyalása szélesebb kitékintéssel, párhuzamok említésével kerültek elmezésre.

A negyedik fejezetben összegeztem a temetőkben előforduló temetkezési szokások sajátosságait, és a mellékletek elemzéséből adódó időrendet, illetve felvázoltam a térség sírjainak kronológiai sorrendjét, azok viszonyát a hajdani feltételezett úthálózathoz, és

révhelyekhez. A negyedik fejezetben kerültek említésre a térség avar kori, és 9. századi lelőhelyei, elhelyezkedésük mintázata a honfoglalás kori temetőkhöz viszonyítva.

Az első sírokat a mellékletek alapján a 10. század közepére lehet helyezni, de ezeknek a síroknak a száma oly csekély, hogy nem bizonyítja a 10. század közepe előtti letelepedést. A nagyobb lélekszám (a temetők alapján) a 10. század utolsó évtizedeiben érhető tetten, majd az ezredfordulótól kijelenthető, hogy Soroksár környékén éltek szórványosan kisebb közösségek. A korai falvak, szálláshelyek, vagy szórt jellegű telepek a 11. századtól már biztosan adatolhatók (írott források, és régészeti objektumokkal). Ezt megelőzően nem ismertek települések, csupán néhány objektum köthető a 10. századhoz. A temetők részben párhuzamosan voltak használatban a térségben, a nagyobb lélekszámú jelenlét csupán az ezredfordulóra, az államalapítás korára tehető.

A sajátos viseleti elemek, ékszerek, és temetkezési szokások alapján a régészeti leletanyag (temetőkre jellemzők, típusok) két részre bontható, közös jellemzője a temetőknek, hogy a koponyalékelés szokása a mikrorégióban általános jelen volt. Ez látszólag független az elhunyt "gazdagságától", vagy feltételezett rangjától. Jelen volt az ún. „szállási” temetőkben, és a nagy sírszámú "köznépi" temetőkben egyaránt.

A temetők többsége az ún. „szállási temetők” közé tartozik. Néhány síros, rövid ideig (?) használt temetődombok ezek, melyek egy lazább, félnomád életformát élő közösségek nyughelyei lehettek. Elképzelhető ugyanakkor, hogy a „köznépi” temetőként leírt sírmezők legkorábbi sírcsoportjai is tekinthetők önmagukban „szállási” temetőnek. Ilyen a csepeli sírmező legkorábbi sírcsoportja, ahol a sírok elrendezése eltér a többi 130 sírétől, és a leletanyag jellege is eltérést mutat a többi temetkezés anyagától. Sajnálatosan ezt a sírcsoportot sem lehetett teljes egészében feltárni. A „szállási” temető elnevezés tehát jelölheti a kis sírszámú temetőket, de nagyon temetőn belül is el lehet gyakran különíteni egy kisebb sírcsoportot, mely a temető első sírjait foglalja magába.

A negyedik fejezetben kapott helyet az utak és a temetők kapcsolatának taglalása. Kísérletet tettem a 10. századi lakosság letelepedésének aszerinti vizsgálatára, hogy a számukra is feltételezhetően fontos utakat, és átkelőhelyeket milyen mértékben lakták, temették körül. A kísérlet a 4. számú főút nyomvonala, és két fontos révhely, a dunai Pesti-rév, és a tiszai (Tiszavárkony) átkelőhely környéki, és két átkelőhelyet összekötő út menti lelőhelyeinek vizsgálatára terjedt ki. Nehezítette a kutatást, hogy a Pest megyei lelőhelyek, honfoglalás- és kora Árpád-kori temetői nagy számban közöletlenek.

A DISSZERTÁCIÓ LEGFONTOSABB EREDMÉNYEI

A disszertációban Budapest déli részének honfoglalás és kora Árpád-kori temetőit, sírleleteit kívántam összegyűjteni, és elemezni. A településtörténeti áttekintéshez a térségben feltárt telepek, települési objektumok topográfiai, és keltezési adatait is bevontam.

Az elemzés röviden az alábbi eredményekkel szolgált. Soroksár térségében, a Pesti-síkság délbudapesti részén a temetők látszólag szétszórta, de sajátos rendszerben, egymástól 1–1,5 km-es távolságban helyezkednek el. Ez a „szállási” temetők elnevezéssel illetett struktúra, vagy temető forma (a kis sírszám, 1–2 soros elrendezés, és a rövid ideig való használat) a 10. századi félnomád életformát élő közösségek nyughelyeként értelmezhető. Ezen temetők használatát biztonsággal csak a 10. század második felétől lehet adatolni, a 10. század elejére keltezhető temető, vagy sír a térségben eddig nem került napvilágra. A legkorábbi temetőkhez tartozó telepekre csak szórványosan van régészeti adatunk, ez néhány objektum, árok vagy gödör. Kijelenthető, hogy a temetőkben nyugvó 10. századi közösségek szálláshelyeit jelenleg nem ismerjük.

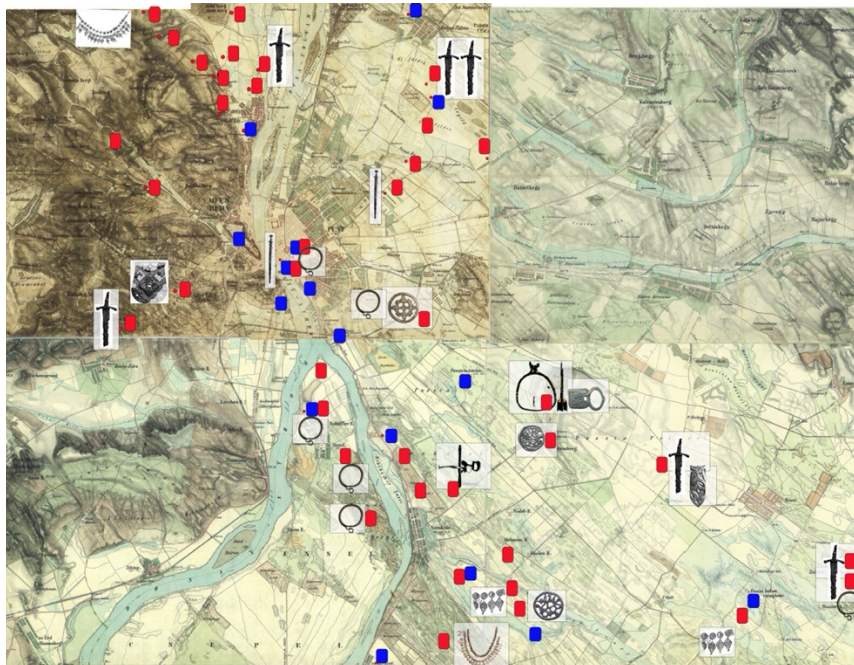
A 11. századtól már megnövekedett sírszámú temetők, és telepek vannak a térségben, illetve írott források is bizonyítják az első „falvak” jelenlétét. A települési struktúra leírását nehezíti, hogy az írott források és a régészeti adatok aszinkronitást mutatnak, azaz ahol van írott forrás a 11. századi letelepedésre ott a régészeti leletek legfeljebb a 13. századra datálnak, és ahol a régészeti leletek igazolják a 10–11. századi jelenlétet, ott az írott források csupán a 12–13. századra utalnak. A 11. században a lakosság még használta a 10. század végén nyitott "szállási" temetőket, de már temettek a 10. század végén nyitott, és a 12. századig használt "köznépi" temetőkben is. Utóbbi temetők egymás közelében vannak, egymás melletti magaslatokon voltak. Ilyen volt Csepel, Szabadkikötő területén az egymástól 200 m-re fekvő két temetődomb, a jelenség az Üllő környéki temetők esetében is megfigyelhető. A két temetőforma egymással párhuzamosan élt, a közösségek más életformát választhattak, ez viseletükben és temetkezési szokásaikban is megmutatkozott.

A Soroksár környéki "szállási" temetők végső felhagyása után - ami a 11. század első harmadára adatolható - a korábbi temetőkkel közrefogott területen (nagyjából azok centrumában) „falvak” alakultak ki a legkorábbi templomos helyekkel. Ilyen Kerekegyház, Halomegyháza, Szent Dienes, Gubacs, Királynýire és Csepel. Sajnos több korai település

templomát a 20. század eleji építkezésekkel elpusztíthatták (Csepel, Királynýíre). Az ismert templomok körüli temetők feltáratlanok, így a 12. századtól nincs adatunk temetkezésekről. Illetve nincs adatunk arról sem, hogy a legkorábbi templomok alatt, és környékén voltak-e honfoglalás kori temetők.

Csepel-szigetre csupán a 10. század végén léphettek az első közösségek, ekkor épült ki az I. (Szent) István (1000–1038) által alapított udvarház, és környezete. Ezeknél a temetőknél az antropológiai vizsgálat betelepítést, nagyfokú keveredést mutatott ki, amit első királyunk államalapítási szándéka vezérelhetett.

A révhelyek környékén nem mutatható ki 10. század első felében temetkezés, de a 10. század utolsó harmadára már van adatunk. A legkorábbi temetkezések a 4. számú főút mentén, és az erről leágazó, a révhelyekre vezető hajdani utak mellett sejthetők. Ezek csupán egy-egy sírok, temetők nem létesülnek a 10. század utolsó harmada előtt a vizsgált mikrorégióban. Nagyobb kitekintéssel, Budapest egészét nézve is az utak „megszállása” látszik a 10. század első felében, a révhelyek iránya, és a budai oldalon az Esztergom felé vezető utak tekinthetők kiemelten fontos irányoknak. A temetők elhelyezkedése jelöli ki az utak vonalát, melyek gyakran a mai utak mellett helyezkednek el.

4. kép. Honfoglalás kori temetők (piros), és Árpád-kori telepek (kék) Budapest területén, néhány jellegzetes tárgy típus megjelenítésével.

A leletanyag elemzése megerősíti a temető típusok kettősségét, azaz a „szállási” temetőkben mind az ékszerek, viseleti elemek, fegyverek, temetkezési szokások tekintetében más jellegű leletanyag mutatkozott. A „köznépi” temetőkben a karikaékszerek változatossága, és a fegyverek, lovas temetkezése hiánya látható. Gyakori az edények sírba helyezése (ételmelléklet), az obulus szokása, és a magas gyermek halandóság. Mind a két temető típusban megtalálható a koponyalékelés (trepanáció) szokása, ez független a közösség vélt anyagi helyzetétől. A leletanyag párhuzamosságot mutat, azaz a két temető típusban párhuzamosan temetkeztek, nem mutatható ki egymásutánosság, a „szállási” temetőken azonban a 11. század elején elhagyják, a „köznépi” temetőkben pedig a 11. század utolsó harmadában is temetnek.

A leletanyag elemzéséből távoli, a Kárpát-medencéből kitekintő kapcsolatrendszer bontakozik ki. Bizonyos tárgytypusok, leletcsoportok párhuzamai távoli vidékek felé mutatnak. Ilyenek a tarsolymerevítő csövecskék, melyek egyike a csepeli temetőből került napvilágra. Novgorod nyugati részéről, Volgai Bolgárország területéről, Tankaeva temetőből két tucat sírból ismertek a hasonló csövecskék. Szintén jelen van a tarsolymerevítő cső a Birka temetőben, így északi viking területektől a Kijevi Ruszon keresztül, egészen a Volgai bolgárok hagyatékában felbukkannak a tárgyak. Érdekes adalék, hogy utolsó, újbóli megjelenésük a 14. századi jász sírokban érhető tetten, akik egy addigra már archaikusnak tartható eszközkészlettel költöztek be a Kárpát-medencébe. A honfoglaló hagyatékában igen szórványos a csövecskék jelenléte a Dunántúl egyetlen lelőhellyel képviselt, főként észak-Magyarországon adatoltak. Algyő három sírja kiemelkedik, a Tiszai átkelőhelyek, és a fontos utak mellett bukkantak fel a csövecskék.

A csepeli temető 20 edénye kiemelendő a leletanyagból, mind keltezésük, mind tartalmuk elemzése okán. A temető olyan sírjaiban helyezték el ezeket az edényeket (ételt), melyek igen jól keltezhetők a karikaékszerek segítségével. Az edények archaikusnak mondott hullámvonalköteg díszítése így egészen a 11. század utolsó harmadáig kimutatható a temetőben.

Érdekes egy sajátos viseleti szokás jelenléte Csepel-sziget északi részén a 11. század első harmadában. A női sírokban olyan ezüst denárok kerültek napvilágra, melyekre két lyukat fűrtak, és vélhetően viseleti elemként használtak azokat. Teljesen egyedülálló, és párhuzam nélküli az egyik csepeli sírban előkerült 13 db I. (Szent) István (1000–1038) denár viselete. A pénzeket oly módon fűrták át, hogy a lyukak egymás mellé kerültek, így az ingnyakra, ruhára felvarrva csünghettek alá a kéttagú csüngős veretekhez hasonlóan. A denárok felvarrása, mint

viseleti szokás párhuzamainak felkutatása kimutatta, hogy egészen II. Béla (1131–1141) uralkodásáig élt a szokás a Kárpát-medencében.

A soroksári kéttagú csüngős veretsorral eltemetett női sír okán a viseleti elem párhuzamainak felkutatása aktuálissá vált, a négykaréjos veretek okán újabb adalékkal egészítette ki a tárgytypusról tudottakat. A soroksári veretsor párhuzamai alapján egy 10. század végi áttelepülést sejtethetünk, melynek iránya talán a Maros torkolatának vidéke lehetett.

A temetőben felbukkanó karikaékszerek változatossága, tipologizálása, elemzése stabil keltezését nyújtott az adott síroknak, és ezzel segítette a temető egészét is datálni.

A disszertációban kiemelt figyelmet kapott a csepeli temető mellett az Üllő Ilona úti közöletlen temető közreadása, értékelése. A megmaradt leletanyag rajzolása, fotózása, a sírok rendezése, a dokumentáció értelmezése hosszú időt vett igénybe. A főként íjászok sírjaiból álló töredékes temető leletanyagának közlése, rajzos, fotós táblákon való bemutatása önmagában lehetőséget kínál a szakmának a további elemzésre. Az disszertációban közreadott interpretáció az első közlése a temetőnek. Datálását, a temető nyitását a megmaradt temetkezések alapján a 10. század utolsó harmadára kelteztem, a temető zárása a 11. századra tehető, de hangsúlyozni kell, hogy a temető hiányos, és nem régész tárta fel sírjait.

A DISSZERTÁCIÓ TÉMAKÖRÉBEN MEGJELENT CIKKEK, KÖNYVEK

Szigeti J.: Csepel „Ófalu” területén végzett telepfeltárás eredményei I. (10–13.század). Csepel, Szabadkikötő út 1–3. Ferroport Kft. *BudRég* 49 (2016) 89–130.

Szigeti J.: *Egy falu története a 10. századtól a 17. századig*. In.: Kincsek a város alatt. Újdonságok a múltból. Budapest régészeti örökségének feltárása 1867/2005–2015. Időszaki kiállítás a BTM Vármúzeumban. 2017.04.12.–2017.09.17. Kiállítási vezető és Katalógus. Szerk.: Zsidi Paula. 114.

Szigeti J.: *Két különleges viseleti forma Csepel-Szabadkikötő 10-11. századi temetőiben*. In: „Hadak útján” A népvándorláskor fiatal kutatóinak XXVII. konferenciája. Szerk.: Forisek Péter – Szabó Ádám – Szakács János. Debrecen 2018, 231–256.

Szigeti J.: Különleges formájú kerámiaedények Halimba-Cseres 10–12. századi temetőjében. In.: „A cserép igazat mond, ha helyette nem mi akarunk beszélni”. *Regionalitás a középkori és kora újkori kerámiában*. Szerk.: Simonyi E.–Tomka G. [OH 9.] Budapest 2016, 75–88.

Szigeti J.: A temető ismertetése, a leletanyag elemzése és értékelése. In: *Kisbárcány-Kukely-tanya kora Árpád-kori temetője. Egy közösségi régészeti projekt első eredményei*. Szerk.: Rózsa Z.–Szigeti J. Budapest 2022, 33–95.

Szigeti J.–Szilágyi V.: Halimba-Cseres 10–12. századi temető kerámiaanyaga. In: A honfoglalás kor kutatásának legújabb eredményei. Tanulmányok Kovács László 70. születésnapjára. Szerk.: Révész L. – Wolf M. Budapest 2013, 861–884.

Szigeti J. – Horváth V. – Terei Gy. – Richter É.: 10–11. századi temetők és Árpád-kori településnyomok Csepel-Szabadkikötő területén, 2015. /*Tenth to eleventh century cemeteries and Árpád Period settlement remains in the territory of the Free Port of Csepel, 2015*. Aquincumi Füzetek 22 (2016) 106–129.

Szigeti J.–Mészáros B.–Pásztor A.–Rózsa Z.: Egy eltemetett sírmező a kikötőben. *Határtalan Régészet* 2020. VI. évfolyam 3. szám. 43–47.

Szigeti J.–Gyulai F.: Csepel-Szabadkikötő 10–11. századi temetőinek kerámiaanyaga. In: „Hadak útján” A népvándorláskor fiatal kutatóinak XXIX. konferenciája. Budapest, 2019. november 15–16. Főszerk.: Türk A. [SAP 24.2.; MTA BTK MÖT Kiadványok 4.2.] Budapest 2023, 217–247.

Szigeti J.: Halimba-Cseres honfoglalás és kora Árpád-kori temető. [MHKÁS 15] Szeged–Budapest 2023.

Bencze Z.–Böröczki B.–Szigeti J.: Szkíta temető, és népvándorlás kori telepanyomok az M0 környűri Soroksár-Akácós dűlői lelőhelyén. *Aquincumi Füzetek* 16 (2010) 161–169.

Bencze Z.–Szigeti J.: Honfoglalás kori temető Soroksár határában (M0 BP 09). — *Cemetery from the Hungarian conquest period on the route of the M0 ring road*. *BudRég* 42–43 (2010) 51–77.

Bencze Z.–Szigeti J.: A Pesti-síkság honfoglalás és kora Árpád-kori temetői (Soroksár, Pesterzsébet, Kispeszt-Pestszentlőrinc és a Csepel-sziget). *BudRég* 48 (2015) 95–130. (Cemeteries from the Hungarian Conquest and Arpadian Ages on the Pest plains)

Jancsik B.–Gulyás A.–Strohmayr Á.–Szigeti J.–Türk A.: A Jászság honfoglalás kori régészeti kutatásának új eredményei. In: „Hadak útján” népvándorláskor fiatal kutatóinak XXIX. konferenciája. Budapest, 2019. november 15–16. Absztraktkötet. Szerk.: Sudár B.–Türk A. Budapest 2019, 68–77.